

שלומית (באמצע) עם חבריה מימי הפאנק. מדוע צדיק ורע לו, רשע וטוב כו"פ

חלק ניכר מהיוזנים היה בפה — זאת אומרת נורא אהבו לדבר על זה, והיו המון רכילויות על מי היה עם מי. אם משהו שכב עם משהו, למחרת כולם היו יודעים על זה, זה היה חלק מרכזי בעניינינו.

נראה שלמרות הנסיגנות להיות כמו הנוער של חוף־לארץ, האופי הישראלי טבוע עמוק.

„אני אישית לא אהבתי את כל העניין עם המין, כי בעיני מין צריך

אחרי חצי שעה של טיפול ישבה מול המראה נערה שונה, וגם קצת מבוהלת מהראש החדש. „פיתאום הסתכלתי במראה, זה היה באמת כאסה. השיער הארוך והחלק נהיה פיתאום מגופה, קוצני וקצר. מאחור היא השאירה לי צמה דקה וארוכה.

„כשהעתי הביתה אמא כמעט התעלפה. אחרי שהצליחה לפתוח את הפה, היא התחילה לצווח צווחות איומות. בין הצווחות היה אפשר להבין מה היא רוצה: עופי לאמבטיה, ותחפפי מדי את הראש! היא חשבה שאם אחפוף, כל הנפיחות תרד.“

התיסרוקת המפוארת של לידיה נהרסה בורסימים, ששטף את המיבנה המפואר, אולם גם אחרי כמה וכמה חפיפות נשאר השיער נפוח.

„אמא ראתה את זה, ונעלה אותי כחרור. היא הבטיחה לי שלא אצא משם עד שהשיער יגדל.

„אחרי יומיים היא פתחה את הדלת. התפשרנו שאגוזו חצי מהצמה הדקה שמאחור.“

התגובה של היריד הפאנקיסט לתיסרוקת החדשה היתה שונה מזו של אמה. פער הרורות, כנראה.

„הוא אמר לי שזה ממש יפה ומגניב, ושעכשיו אני צריכה להחליף גם מלתח“.

היא קנתה בגדים שחורים, התחילה להתאפר בכבדות, ונראתה כפאנקיסטית כשרה למהררין. האמא בבית המשיכה למחות ולנסות לשנות אותה, אך ללא הצלחה.

התחברתי עם פאנקיסטים אחרים. כשהיינו הולכים ברחוב, האנשים היו מביטים בנו ומעירים הערות. זה היה דרש לי, ולא הייתי יכולה שלא לחייך. כל הפאנקיסטים דרשו שאמחוק את החיוך. כך לא מתנהג פאנקיסט אמיתי. הפאנקיסט צריך להיות אדיש ומנוכר לרחוב, ולא להתייחס. צריך להיות סנוב.“

מין

בשרותים

יום היא מדברת על דפוסית ההתנהגות הללו בשילול ובחיוך. הסנוביות הזו נראית לה עכשיו מעור. „הסנוביות היא אחד העקרונות החשובים בפאנק. צריך להרגיש שאתה שונה, מיוחד, וכמובן טוב מהאחרים.“

הכותרת הגדולה והחשובה של להי יות פאנקיסט היא האנטי־מסדיות. צריך להיות נגד הכל ולצאת נגד כל מה שאפשר.

„התחלתי לבלות בפנווין. אני שלא ידעתי עד אז מה זה סיגריות, עמדתי בחברה שבה סיגריות נהשבות למשהו מרובע. עמדתי בין כל המכוסחים, והתחלתי להתנהג כמוהם. רקדתי איתם, ואחרי כמה מים היכרתי את כולם, ובסך הכל זו חברה קבועה של אותם האנשים.“

שוד בדלת האחורית

(המשך מעמוד 25)

מסיום את לימודי בטכניון, ורצוי שאי עבדו את הניתוח אחרי סיום הלימודים.

למרות השיבושים החמורים במערכת שהיו בזמן שעבדתי בבית־החולים, הצלחתי עליידי התייעלות העבודה, לחסל תוך חודשיים, במישמרת אחת, ולי עיתים ברבע ובחצי מישמרת, עם ביטולים של ימי־ניתוח שלא באשמתי, את כל התור לניתוחים, ותושבי האזור החי לוקמבלים תור לניתוח, „מהיום לשבוע הבא.“

מתוך לימוד לא־רשמי של המצב בשאר בתי־החולים, נוכחתי לדעת שלי עיתים קרובות „רשימות הממתנים“ המורכבות מאתו מידגם כמו בבית־החולים באשקלון.

גורמים שונים במערכת־הבריאות מעוניינים, מסיבותיהם שלהם, להרי אות לציבור שיש תור־ענק לניתוחים. בין הסיבות הגורמות ל„גור פורח“ מלאכותי זה של התור — רצון עז של הרופאים להחזיק על הציבור ולהכריח אותו לפנות למנתחים באופן פרטי, ולשלם עבור הניתוח בבתי־חולים פרטי או בבתי־חולים ציבורי.

כאשר ראו הרופאים שלמרות כל המאמצים להחזיק את עיוור, ושפת מיספר החולים המוכנים לשלם מ„מתח השולחן“ או בקליניקות שלהם וכו' היתר בגלל הציבות כמשק והתוכנית הכלכלית החדשה, המציאו שיטה חדשה — „מישמרת שניה.“

כפיאן מסקניתי:
אין ישר למוספרים הנמו סרוב הציבור על אלפים הממתנים לניתוח.

אין צורך ב„מישמרת שניה“ כי שלום, שאותה מנסים להכניס לבתי־חולים ציבוריים.

„מישמרת השניה“ בתשלום תלום לסחיסה נוספת במערכת־הבריאות, תגרום להקטנה נוספת, מלאכותי, ביעילות העבודה בבתי־החולים. תגרום לסיבוכים נוספים בייחסי־עבודה בה בתי־חולים, תביא לשרשרת רצון שות נוספות של סקטורים שונים ברי פואה: אם מגדילים משכורות בבתי־חולים, מדוע לא להגדיל משכורות גם במרפאות?

הפיתרון לבעיות תורים הוא בניית מערכת־בריאות על בסיס חדש. בשווייץ, באוסטריה, בקנדה, בחולדה, בשוודיה ובארצות הברית, שבהן מוקד צב ליערכת־הבריאות סכום הרומה לסכום שמוקצב למערכת־הבריאות בארץ. אין מחכים יותר מישבוע להני תוח.

גם אצלנו, עליידי התייעלות בעבודת, וחלוקת כוחות הרופאים בצורה נכונה, ניתן להגיע למצב שבו החולים לא ימתנו לטיפולים.

מספיק כבר הצעד הראשון — נדיקה מדויקת ואובייקטיבית של „הרשימות“ בכל בתי־החולים, ורוווייה רצינית של המנות נים בתור, כדי להור ריד חלק נכבד מהממתנים־כביכול.

בהקשר זה נשאלת השאלה: מדוע לא לחלק את הרופאים טוים הסרייעבודה במישמרת ראשונה לשתו מישמרת, כפי שנעשה, למשל, באנגליה?

הפרופ' היים הרוון התנגד למצעות להכנסת „מישמרת שניה“ בתשלום. הוא נכנע, אך כניעה זאת לא עזרה לו לבסוף אישית, והוא הודיע על התפטרותו הקרובה.

התפטרותו של הרוון, כמו החלפת המנכ"לים במישרד־הבריאות, לא תשי נה את היצב העגום במערכת־הבריאות, אם לא יחול שינוי מהותי במיבנה המערכת.

לדעתי, על הממשלה ועל שר־האר צר לעמוד מול נסיונות־הסחיסה של גורמים שונים, הרורטים את הגדלת התקציב של מערכת־הבריאות.

כל אגודה נוספת שתיתנת למערכת החולה הזאת רק תנן רום לה נזק נוסף.

על האהראים לבטל מייד את הסכ כס על „מישמרת שניה“, שלא נועד לשיפור המערכת, אלא לצורך ניפוח הכיס של אינטרסנטים שונים.

מנסים לא לשרת בצבא. אני יודעת שאחוז גבוה גם מצליח להשתחרר. „מעמדות חברתיים לא היו שם. מי שהיה מנוכר יותר ולא התייחס לאחרים היה יותר פופולארי.

„הלבוש המיוחד בא כרי להדגיש את האנטי־מסדיות. שרשראות־חבר זל נועדו להראות שהמיסר חונק, והי איפור בא להראות את השוני מכולם. „כיום אני חושבת שמתחת לאיפור הכבד, להתנכרות ולמראה המפחיד מסתתרים ילדים רגישים, ילדים אובי דים. כל ההתנהגות שלהם נועדה רק כרי למשוך תשומת־לב.“

„אני אצווה“

כר הפאנקיסטית לשעבר. אחרי שהגיעה למסקנות הללו הרי רידה מעליה את הבגדים השחורים, והסירה את האיפור. „פיתאום הכנתי שגם אני הפכתי חלק ממיסר מסויים. לדעתי, הפאנק מת ביום שהוא נולד. הרי הכותרת הראשית שלו היא אנטי־מיסר, אבל כולם מתלבשים בצורה מסיימת, ומנהגים באופן מסויים, ונפגשים במקומות קבועים, שהופכים את כל העניין למוסר. כך שגם הפאנק הוא ממוסר.“

„היום אני גם יודעת שחלק גדול מההתלהבות שלי נבע, בעצם, מילדותי. יות. רציני להיות מיוחדת בכל דרך. „עכשיו אני יודעת שלהיות מיוחד זה מכבדים. בפאנק הכל תחפוש.“

„בכלל, פאנק בארץ זה דבר מגוחך. בחוף־לארץ הפאנק מגיע מנוער מדור כא. הוא מהווה מחאה. כאן מדובר בילדי־השמנת של צפון תל־אביב, שאחרי הבילוי בפנווין חוזרים הביתה, מורידים את הגלי מהראש ובבוקר הולכים לבית־הספר כמו ילדים טובים. אז איפה האנטי־מיסר בכלל? „ויש דבר נוסף: הצבא קוטע בגיל 18 את כל הדיבורים הגבוהים.“

את הסיכום שלה לא ישמחו החברים הישנים לשמוע: „לדעתי, ברגע שמושי כים די תשומת־לב, עובדים את הקטע הזה בחיים. כסך הכל זה חלק מתהליך ההתבגרות, שעשוע ילדותי שעובר.“

גם על הגיוס הקרב ובא היא מדברת בצורה שונה מחבריה לשעבר: „אני רוצה לתת בצבא כמה שיותר. אני אוהבת את המדינה המחורבנת שלנו. למרות כל הצרות והבעיות זה הבית שלנו. אין לנו מקום אחר להיות בו. אולי זה נשמע מליצי, אבל אני אעשה הכל כדי שהילדים שלי והנכדים שלי, ואלה שיבואו אחריהם, ימשיכו לחיות פה.“

התקופה הפאנקיסטית היא ציון־דרך בעברה. אחרי הצבא היא רוצה ללמוד קרימינולוגיה, להתחתן וללדת ילדים. „אין אני אם הם יהיו פאנקיסטים? „כמו אמא שלי. אני אצווה!“

שי כרם

שלומית ואוסף־התקליטים שלה. אין להם ערכים, יש להם רק מוטיקהו